

Working class hero

Dette er en liten historie om profesjonalitet i hverdagen. (Kan også leses som skisse til en romantisk komedie, alternativt som innlegg for situasjonsbetinget røyking.)

På veg til årets Nidaroskongress kjørte jeg av vegen og ble liggende med hjulene i været (bilen, altså). Jeg hadde dårlig tid til flyet, holdt for høy fart og fikk som fortjent. Selv var jeg mirakuløst hel, bortsett fra et ille tilredt selvbilde og ditto bil. Den var til alt overmål ikke min.

Når nøden er størst står snille menn i kø. (Erfaringsbasert kunnskap.) To prakteksemplarer hjalp meg ut av vraket og overtok ledelsen. En av dem ringte etter kranbil.

Gul NAF-bil med vinsj&sånt kom etter 15 minutter. Ut steg en svært oljeflekkete, ganske ung mann. Han tok et raskt overblikk over situasjonen:

– Er det du som er sjåføren?

Jeg kjente at jeg rødmet av skam: Dum dame med veltet bil – og Burberryfrakk! Før jeg rakk å stotre frem min ubehjelpelige forklaring sa han med hyggelig stemme som oste av sakkunnskap (og slik at den lille gruppen av tilskuere til tablået fikk med seg hvert ord):

– *Alle* kjører ut i denna svingen.

Hvor tar en ung mann slikt fra? NAFs prosedyrebok?

Så, etter å ha forsikret seg om at ingen var skadet:

– Du fryser. Sett deg inn i bilen min. Det ta'kke lang tid.

Det tok under et kvarter å snu vraket og manøvrere det opp på henger. Deretter i taus marsjfart mot nærmeste bilverksted (som lovmessig er plassert minst to mil motsatt av den retningen man hadde tenkt seg.) Helten plukket frem en tyvepakning sigaretter fra brystlomma og bød meg:

– Røyker du?

– Mnæi, nja...

Han skar igjennom med selvfølgelig autoritet:

– Du trenger i alle fall en røyk nå.

Enda en vidunderlig NAF-prosedyre?

– Hvor skal du? spurte han.

– Til Gardermoen, jeg skulle rekke et fly. Jeg skulle egentlig på et kurs, men....

– Jeg kan kjøre deg til bussen. Bilen trenger du ikke tenke på nå. Alt det ordner du når du kommer tilbake. Jeg pleier å si til folk at de skal gjøre det de hadde tenkt selv om de har hatt et uhell med bilen. Det var et ektepar som kjørte ut omtrent her for ei ukes tid sida. På veg til Syden. Så kjørte de av vegen og smadra bilen skikkelig. Men ingen var skada. Kona ville dra hjem igjen. Men da sa jeg: reis til Syden og kos dere. Det er da bare en bil. Og de dro. Etterpå takka de meg.

Da han satte meg av på bussholdeplassen så han på klokka:

– Bussen kommer fire over halv, du har akkurat tid til en kjøp kaffe. På hjørnet av hotellet der (han pekte) er det en kaffebar. Ha det.

Eliabeth Swensen

Melankolsk PS:

Hvis dette hadde vært en amerikansk film, gjett åssen den hadde sluttet...